

Nyitra, 1880. március 3.-Budapest, 1946. július 25.

Értelmiségi családból származott, apja gyógyszerész volt. Öt gimnáziumi osztály elvégzése után 1895-ben a Magyar Királyi Honvéd Ludovika Akadémiára került, 1899-ben fejezte be a tanulmányait. Ezután a bécsi hadiiskolán tanult tovább; 1908-tól 1912-ig ugyanitt a harcászat tanára. 1912-ben vezérkari törzstiszti vizsgát tett. Részt vett az első világháborúban, ezredparancsnokként főként az orosz és az olasz fronton harcolt. 1916-tól vezérkari alezredes. 1918 novemberétől a magyar Honvédelmi Minisztérium hadműveleti osztályának a vezetője. Elfogadhatatlannak tartotta a Vyx-jegyzék területi követeléseit. A Tanácsköztársaság idején a Hadügyi Népbiztosság hadműveleti csoportfőnöke. A Tanácsköztársaság bukása után letartóztatták, 1920-ban a katonai felsőbbíróság eltávolította a hadseregből. Ezután gyógyszerészi, majd vegyészdoktori oklevelet szerzett. Az 1930-as évektől újságíró; Bajcsy-Zsilinszky Endre lapjának, a Szabadságnak, 1938-tól a Magyar Nemzetnek a külső munkatársa, katonai szakírója. Katonai elemzései nagy feltűnést keltettek, mert a sorok között – már 1939-től – megírta, hogy a németek el fogják veszíteni a háborút. 1932-ben csatlakozott a Független Kisgazdapárthoz; tagja lett az országos nagyválasztmánynak.

A második világháború alatt részt vett a függetlenségi és az ellenállási mozgalomban. Bajcsy-Zsilinszkyvel együtt a háborúból való kilépés érdekében számos memorandumot intézett a kormányzóhoz és Kállay Miklós miniszterelnökhöz.

1945 után a főváros XI. kerületi nemzeti bizottságának a tagja. 1945. június 24-től az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselője, a véderőbizottság elnöke. 1945. november 4-én az FKGP országos listáján nemzetgyűlési képviselővé választották, 1945. november 15-től haláláig honvédelmi miniszter. Rehabilitálták, vezérőrnagyi, 1946-ban vezérezredesi rendfokozatot kapott.